

3 F

FAŞİST CİNAYETLER, "SİVİL" SIKIYÖNETİM
"TOPLUMSAL ANLAŞMA" VE DARBE TEHDİTLERİ

HALKIMIZIN
HALK DEMOKRASİSİ
VE
BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNİ
DURDURAMAZ !

PARTIZAN YAYINLARI :5

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÙLTÜR
VAKFI

YAYIN KURULU

**Faşist Cinayetler, «Sivil»
Sıkıyönetim, «Toplumsal
Anlaşma» ve Darbe Tehditleri
Halkımızın Halk Demokrasisi ve
Bağımsızlık Mücadelesini
Durduramaz!**

★ **PARTİZAN YAYINLARI NO: 5**

AYLIK SIYASİ DERGİ

- Sahibi : İsmet Tosun
- Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : İrfan Aşık
- Yönetim Yeri : Gençtürk Cad. Cengiz Han No: 11/10
Laleli - İSTANBUL
- Yazışma Adresi : Gençtürk Cad. Cengiz Han No: 11/10
Laleli - İSTANBUL
- Genel Dağıtım : ÜLKE Dağıtım (ÜL-DA)
Cağaloğlu Meydanı Bey Han
No: 29/303 İSTANBUL
- Baskı Tarihi : Kasım 1978
- Dizgi - Baskı : Osmanlı Matbaası

ECEVİT HÜKÜMETİNİN EKONOMİK POLİTİKASI, EMPERYALİZMİN, KOMPRADOR BURJUVAZİNİN VE TOPRAK AĞALARININ EKONOMİK POLİTİKASIDIR

Ecevit hükümet olmadan önce, MC'nin ekonomik politika-sını eleştiriyor; bu siyasetin "bir avuç vurguncuya hizmet ettiğini" söylüyor, kendilerinin "iktidar olması halinde" "hak-ça bir düzen" "yeni bir ekonomik düzen" kuracaklarını söy-lüyordu. Ecevit, hükümet olmadan önce ekonomik alanda iş-çilere ücret artışı; küçük üreticiye yüksek taban fiyatları; memurlara maaş artışı; tüketiciye ucuzluk vadedyordu. İş-sizliğin kaldırılacağından, üretimin artacağından söz ediyor-du. Öncelikle de ekonomide dışa bağımlılık zincirinin kırıla-cğını söylüyordu. Dokuz aylık pratik, bütün bunların palavra olduğunu gösterdi.

Ekonomide dışa bağımlılık zincirinin kırılmasından söz eden Ecevit'in hükümet olduktan sonra yaptığı ilk iş, em-peryalist devlet ve tekellerden eski borçları ödeyebilmek için yeni borç ve kredi dilenmek oldu. Ecevit hükümeti başa gel-dikten sonra, emperyalist devlet ve tekeller, Türkiye'ye ye-ni kredi açmak için şartlarını Uluslararası Para Fonu (İMF) denilen Amerikan emperyalizminin denetimindeki kurum ara-cılığı ile bildirdiler. İMF, Türkiye'den TL'nin değerinin % 30 civarında düşürülmesini; Türkiye'de "iş barışı"nın sağlan-masını; ücretlerin dondurulmasını ve buna benzer bir dizi ta-lepte bulundu.

Sözde, "Emperyalizme karşı" olduğunu programında ilan eden hükümet, İMF'in taleplerinin ilkinin hemen uygulamaya koydu. TL'nin değerinde % 37'yi bulan iki devalüasyon ya-pıldı. İMF'in diğer talepleri için de İMF'ye, adına kibarca "iyi niyet mektubu" denilen "emperyalistlere yeni bir uşak-lık belgesi" verildi.

Bunun üzerine, İMF'in onayı ile, batılı emperyalist dev-let ve tekeller Türkiye'ye MC'nin son döneminde başlattıkları ekonomik ambargoyu belli ölçüde kaldırdılar. Türkiye'nin 1978 yılı içinde, emperyalist devlet ve tekellere ödemesi ge-rekli olan borcun 5,5 milyar Dolarlık kesimi ertelendi. Hükü-met yetkilileri bunu halkımıza büyük bir başarı olarak gös-termeye çalışıyor; ekonomik durumun belli bir ölçüde dü-zeldiğini iddia ediyorlar. Gerçekte düzelen hiç bir şey yok-

tur. Ertelenen borçlar, ve borç faizleri yerinde durmaktadır. Borçların ertelenmesi, Türkiye ekonomisinin emperyalist devlet ve tekellere bağımlılığını eksiltmemiş, tam tersine arttırmıştır.

Kaldı ki, kısa vadeli borçların ertelenmesine rağmen, Türkiye gene de 1978 yılında halâ 4,2 milyar dolarlık bir dış finansman ihtiyacı içindedir. Hükümet şimdi bu parayı bulabilmek için kapı kapı dolaşmaktadır.

Türkiye'de dış ödemeler için yeterli malî imkânların bulunmaması, tümüyle emperyalist tekellere bağımlı sanayide kendini, ara ve yatırım malları ithal edilemediği için, üretimin düşmesi şeklinde göstermektedir.

Devletin resmi kurumlarının yaptığı açıklamalara göre, bu yıl tarımda üretim artışının % 2,5 civarında olması beklenmektedir. Bu, Cumhuriyet tarihinin en düşük oranıdır.

Emperyalizme bağımlılığın, emperyalist devlet ve tekellerden yeni borçlar almak, var olan borçları erteletmekle ortadan kalkmayacağı; alınan her yeni kredinin bağımlılığı biraz daha arttırdığı ortadadır. Ama Ecevit hükümetinin, emperyalizme bağımlılık zincirini kırmak diye bir meselesi gerçekte zaten yoktur. İzlediği siyaset bunu açıkça belgelemektedir. Ecevit hükümeti, borç erteletmeyi, büyük bir başarı olarak görmekte ve göstermektedir. Ecevit hükümetinin siyasi sözcülüğünü yaptığı komprador patronlar ve toprak ağaları da, emperyalist devlet ve tekellerle son dönemde geliştirilen ilişkileri olumlu karşılamaktadırlar. Ecevit hükümetinin "Türkiye'nin saygınlığını artırma yolundaki girişimleri"ni desteklediklerini açıklamaktadırlar. Bu, onlar açısından doğaldır. Çünkü onlar için önemli olan, uşaklıklarını yaptıkları emperyalist devlet ve tekellerden aldıkları aracı komisyonlarıdır.

Emperyalizm, ülkemizin tüm yer altı ve yer üstü zenginliklerini ülkemizdeki uşakları olan komprador burjuvazi ve toprak ağaları aracılığı ile sömürmektedir. Ülkemizde, hakim sınıfların gelişmekte olduğunu söylediği sanayi, esas olarak emperyalizme bağımlı, montaj ve ambalaj sanayiidir. Emperyalizm ülkemizde, kendinden bağımsız bir sanayi gelişmesini engellemiştir. Türkiye esas olarak bir tarım ülkesi olarak tutulmuştur. Tarım ürünleri karşılığında sanayi ürünleri almak şeklinde sürdürülen dış ticaret, ülkemizin ekonomisinde devamlı bir dış ticaret açığı yaratmış; bu açık, emperyalist devlet ve tekellerden alınan krediler aracılığı ile sözde ka-

İşçiler, köylüler, dar gelirli memurlar!

Çeşitli milliyetlerden halkımız...

Ecevit hükümeti kurulu dokuz aya yakın bir süre geçti. Ecevit hükümetinden pek çoğumuz bir sürü şey umuyordu. Pek çoğumuz, Ecevit hükümetini eli kanlı faşist MC hükümetinden nitelik olarak ayrı "halkçı", "anti-faşist" vs. görüyordu. Bir bölümümüz, Ecevit hükümetinin diğerlerinden pek büyük bir farkı olmadığını görüyor, ama "yine de bir deneyelim" diyordu.

Ecevit'in nasıl hükümet olduğunu hepimiz biliyoruz. Ecevit, MC hükümet olduğu dönemde eleştirdiği, "haysiyetsizlik, şerefsizlik" diye nitelendirdiği metodlarla hükümet oldu. Ecevit hükümet olmak için satın aldığı 12 "milletvekili"nden 11'ine bakanlık koltuğu dağıtarak hükümet oldu. Sonra da utanmadan satın aldığı "millet vekilleri"(!)'nin "Vatanın, milletin geleceğini düşünen namuslu kişiler" olduğunu iddia etti. Doğrudur, Ecevit, kendisi ne kadar "namuslu" ise, Demirel'ler, Türkeş'ler vs. ne kadar "namuslu" iseler, bu satılmışlar da o kadar "namuslu"dur. Pek çoğumuz, Ecevit'in hükümet olmak için giriştiği, kendi deyimi ile bu "haysiyetsiz" davranışına da çeşitli özürler aradı. Başka çare kalmadığı konusunda görüşler ileri sürüldü. Kendine "sosyalist" diyen bir takım sahtekârlar bu görüşlerin gönüllü yayıcılığını yaptılar. Halkımıza, bunların bir bölümü Ecevit hükümetini "kurtuluş", bir diğer bölümü "kötülerin içinde iyi" olarak gösterdi.

Yıllardır halkımıza kan kusturan ABD emperyalizminin uşağı olan partilerden oluşan 2. MC hükümeti döneminde ye-

rel seçimler yapılmıştı. CHP'nin, yerel seçim sonuçlarındaki başarısını da bahane ederek MC aleyhine açtığı bir gensoru oylaması sırasında MC hükümeti işbaşından düşürülmüştü.

Uzun bir süreden beri muhalefette bulunan ve "demokrasi" ve "özgürlük" havariliği yapan CHP hükümet olur olmaz ilk iş olarak MC'nin hazırlamış olduğu bütçe tasarısını bazı küçük değişikliklere tabi tutarak meclislerden geçirmek oldu.

CHP hükümetinin programının temel maddeleri de "Devletin güçlendirilmesi", "Devlete saygınlığın artırılması", "Ekonomik bataktan çıkılması", "Anarşinin durdurulması" idi.

Marksist-Leninist Hareket, işbaşına geçen yeni CHP hükümeti karşısında başından beri doğru ve ilkeli bir tavır takındı. Ecevit hükümetinin "anti-emperyalist"liğinin ve "anti-faşist"liğinin büyük bir sahtekârlık olduğunu belirtti: Ecevit hükümeti, komprador patronların ve toprak ağalarının Batı Avrupadaki emperyalist devletlerin ve esas olarak ta Batı Alman emperyalizminin uşağı olan kesiminin siyasi temsilcisidir dedi. Ecevit hükümetinin "faşizme karşı mücadele" adına ve bir takım demogojik yaftalar altında faşizmi bizzat kendisinin uygulayacağını ortaya koydu. Ecevit hükümetinin MC partilerinden özde değil şekilde farklılığı olduğunu; CHP hükümetinin de "solculuk", "halkçılık", "devrimcilik" maske-i ile faşizmi uygulayacağını ortaya koydu.

Marksist-Leninist Hareket, emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının hepsinin faşist olduğunu; faşizmin hakim sınıfların bir kesiminin yerine diğer kesimlerinin hükümet olmasıyla yıkılamayacağını belirtti. Faşizmin ancak işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimiyle yıkılacağını, faşizmin yıkılmasının bir devrim meselesi olduğunu ortaya koydu.

Marksist-Leninist Hareket, CHP'nin hükümet olmasıyla birlikte gerçek faşist hüviyetinin geniş kesimler tarafından anlaşılma sürecinde başladığını, bu hükümeti "halkçı", "anti-faşist", "reformcu" görüp gösteren bütün siyasetlerin hakim sınıflara hizmet ettiğini belirtti.

Şimdi, Ecevit hükümeti iş başına geldikten 9 ay sonra, geriye dönüp bakabilir; Ecevit hükümetinin yaptıklarını değerlendirebilir; Marksist-Leninist Hareketin tahlillerinin doğruluğu ya da yanlışlığını pratikte görebilir ve gelişme yönünü tayin edebiliriz:

patılmaya çalışılmış; gerçekte ise borçlar devamlı büyümüş, Türkiye her geçen gün biraz daha emperyalist devlet ve tekelere bağımlı hale gelmiştir. Ve emperyalist sistem içinde kaldıkça bu kısır döngü sürüp gidecek, Türkiye her yıl, daha önceki borçları ödemek için yeni borçlar alacak; kredi adı verilen bu borçları alabilmek için, her şartı kabul edecek, emperyalizme bağımlı ekonomi sürüp gidecektir. Emperyalizme bağımlı ekonominin krizi halk yığınlarının sırtına yüklenecektir. Bu kısır döngüden kurtulmanın tek yolu, demokratik halk devrimi ile emperyalizme bağımlılık zincirini kırmak; emperyalist dünya sisteminden kopmaktır.

İşte Ecevit hükümeti bu kadar yalın gerçekleri ters yüz etmekte; emperyalizme uşaklık siyasetini "emperyalizme karşı olmak" şeklinde halka yutturmaya çabalamaktadır. Ecevit hükümetinin bu konuda giriştiği son demogojik eylemlerden biri de, Ağustos ayı içinde İstanbul'da düzenlenen "Yeni Uluslararası Ekonomik Düzen" (YUED) semineri olmuştur.

EMPERYALİSTLERİN "YENİ" ULUSLARARASI EKONOMİK DÜZEN (YUED) YUTTURMACASI

Nedir bu "YUED"? YUED, emperyalistlerin yeni bir yutturmacasıdır. Birleşmiş Milletlerin bir alt örgütü olan "Birleşmiş Milletler Ticaret ve Kalkınma Konferansı" (UNCTAD) tarafından ortaya atılan bu yutturmacaya göre, bugün "gelişmiş ülkelerle, az gelişmiş ülkeler arasında var olan ekonomik dengesizlik giderilmelidir. Bunun için az gelişmiş ülkelere kaynak akımı arttırılmalı, az gelişmiş ülkelerin daha kolay ve daha ucuz teknoloji alması sağlanmalıdır; ham madde fiyatları ile sanayi mamulleri fiyatları arasındaki dengesizlik de giderilmelidir." Görüldüğü gibi, "Yeni Uluslararası Ekonomik Düzen" emperyalistlerin "yardımı" ile, emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürgelerinin "kalkınması"nı önermektedir. Bu öneriyi yapanların asıl amacı; bugün emperyalistlerin "az gelişmiş" adını verdikleri ülkelerin gelişmemişliklerinin asıl sebebinin, emperyalizmin sömürüsü olduğunu gözlerden gizlemektir. Amaç, emperyalist sistem içinde, adil bir dağılım olabilmemiş gibi bir görüş yaymak; halkların devrim mücadelesini saptırmaktır. Şimdi, Ecevit hükümeti, geniş çapta "YUED" demogojisine sarılmıştır.

İstanbul'da düzenlenen konferansta yaptığı açış konuşmasında, Ecevit yine büyük "anti-emperyalist" pozları takınarak, "Gelişmekte olan ülkeler güçlerini birleştirmelidir" dedikten sonra ardından da, emperyalist sistemden ayrı bir şey düşünemeyeceğini şu sözlerle ilave ediyor: "Artık hiç bir ulus dünyadan soyutlanarak kendini koruyamaz, gelişmesini hızlandıramaz, kendi ekonomik, toplumsal ve siyasal sorunlarını çözemez, hatta sömürülmekten kurtulamaz." İşte bu, uşakların felsefesidir. Mesele, genel bir "dünyadan soyutlanma" meselesi değildir. Mesele, kimden soyutlanıp, kimle birleşileceği meselesidir. Ecevit gibi emperyalist uşakları, "dünyadan soyutlanma"ktan; emperyalist, sosyal-emperyalist dünyadan soyutlanmayı anlamakta ve bu ihtimal karşısında dehşete düşmektedirler. Ecevit gibi uşaklara göre, ekonomik, toplumsal ve siyasal sorunlar, emperyalistlerden, sosyal-emperyalistlerden bağımsız çözülemez. Ecevit gibi uşaklara göre, sömürülmekten kurtulmanın yolu da, emperyalist ofendilerle anlaşmaktan, biraz daha az sömürülmekten geçer. YUED toplantısında söz alıp konuşan delegelerin çok büyük bir bölümünün, emperyalizme uşaklık eden devletlerin delegeleri olması, bunların takındığı "anti-emperyalist" pozların ne kadar yapmacık ve sahte olduğunu belgelemekte; YUED yutturmacasının gerçek niteliğini ortaya koymaktadır.

İlginç olan bir nokta da, YUED yutturmacasının, bugün yalnızca emperyalistler tarafından değil, Çin Komünist Partisi'nin bugünkü yönetimi ve onun dünyadaki takipçileri olan yeni modern revizyonistler tarafından da aynen savunulmasıdır. "Üç dünya teorisi" adı verilen anti-marksist teorisinin tabii sonucu olarak, bu teorisinin savunucuları YUED palavrasını, halklara kurtuluş yolu olarak göstermekte, böylece emperyalizmin propogandacısı durumuna düşmektedir.

Halkların kurtuluşu; bugün emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürgesi durumunda olan ülke halklarının gerçekten ilerlemesi için bir tek yol vardır. O da sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin emperyalist sistemden proletarya önderliğindeki devrimlerle kopma yoludur. Bugün emperyalizm (sosyal-emperyalizm) ile sosyalizm arasındaki bir üçüncü yol kesinlikle yoktur. Üçüncü yol keşfettiklerini söyleyenler, gerçekte yalan söylemekte; halkları emperyalist sistem içinde tutmaya çalışmaktadırlar. Buna hizmet eden YUED'i bizzat emper-

yalistlerin savunması; ülkemizde de bir dizi komprador burjuva ve toprak ağasının bizzat bu YUED'den yana tavır takınması, aslında bu sözde "yeni" düzenin, gerçekte emperyalist dünya sisteminin rötüstan geçirilmesinden başka bir şey olmadığını göstermeye yeter.

UCUZLUK YERİNE PAHALILIK, İŞ YERİNE İSSİZLİĞİN ARTIŞI

Hükümet olmadan önce, halka ucuzluk vadeden, MC hükümetlerini bu konuda devamı eleştiren Ecevit'in bu konudaki sözlerinin de palavra olduğu ortaya çıktı. Ecevit hükümeti, fiyatların artışı keskinle durduramamıştır. Bu konuda rakamlar açık bir dil konuşmaktadır. Ticaret Bakanlığı'nın yaptığı açıklamaya göre 1978 yılının ilk altı ayında toptan eşya fiyatlarındaki artış oranı % 23,6'dır. Ankara geçiminde endeksinde artış %23,9; İstanbul geçiminde endeksinde ise artış % 28,8 oranındadır. Bu, bundan altı ay önce 100 kuruşa alınan bir ihtiyaç maddesinin bugün 125 kuruşa alınması anlamına gelmektedir. Bu fiyat artışı, resmi rakamlardaki ortalama fiyat artışıdır. Tek tek ihtiyaç maddelerindeki gerçek artış bu oranın çok üzerindedir. Artış oranının aydan aya hızlanması da bir başka gerçektir. Resmi hesaplara göre, 1978 yılı sonunda, 1978 yılı başındaki fiyatlarla oranla, fiyatların artış oranının % 50'yi bulunması beklenmektedir. Bu paranın satın alma gücünün yarıya yakın bir oranda düşmesi demektir. Bu oranların MC'yi aratır bir yanı yoktur.

"İşsizliği ortadan kaldıracamız" vaadi ve iddiası ile işbaşına gelen hükümetin hali bu konuda da yürekler arıdır. Resmi rakamlara göre, ülkemizde işsizlik, ağustos ayında geçen yıllara oranla en yüksek seviyesine varmıştır. İş ve İşçi Bulma Kurumlarına müracaat edenlerin bu ağustos-taki sayısı, geçen yıldakilerin sayısından % 17 fazladır. Kaldı ki ülkemizdeki işsizlerin pek küçük bölümü, İş ve İşçi Bulma Kurumlarına müracaat etmektedir. İş ve İşçi Bulma Kurumundaki işsizlerin sayısının bu boyutlara ulaşması, işsizliğin de artık korkunç boyutlara ulaştığının belgesidir.

Bütün bunlar, Ecevit hükümetinin, kendinden önceki komprador patron-ağa hükümetlerinden özde en küçük bir farkı olmadığını göstermektedir.

"TOPLUMSAL ANLAŞMA" SAHTEKARLIĞI

Ama bu hükümetin, kendinden önceki hükümetlerden bir farkı vardır. O da şudur: Bu hükümet, "solcu" maskesi ile iş başına gelmiş bir hükümettir. Bu hükümetin belkemiğini oluşturan CHP'nin, sendikalar içinde önemli bir gücü vardır. Sendika ağalarının; bu iğrenç işçi sınıfı hainlerinin önemli bir bölümü CHP'lidir. Bu nedenle, CHP'nin işçi sınıfını pasifize etmesi; "iş barışını" sağlaması, diğer hakim sınıf partilerine oranla daha mümkündür. Zaten, CHP'nin hükümet olmasında bu etken çok önemli bir rol oynamıştır. Emperyalistler ve onların Türkiye'deki uşakları komprador patronların ve toprak ağalarının çok önemli bir bölümü, CHP hükümetini bunun için desteklemiştir. Şimdi, CHP hükümeti, TÜRK-İŞ'in başını çeken sendika ağaları ile "Toplumsal Anlaşma" adı verilen bir anlaşma imzalamıştır. Bu anlaşma hakkında Ecevit, "Bu anlaşma, Türk toplumunun refahını adaletli olarak arttıracak" demektir. Ecevit ve Türk-İş adına anlaşmayı imzalayan faşist sendika ağası, uzatmalı kontenjan sentörü Halil Tunç, anlaşmanın aynı zamanda "İşçinin yönetime katılması"nı gerçekleştirdiğini söylemektedirler. Halil Tunç, anlaşmanın gerçek amacını verdiği demeçte şöyle açıklamaktadır:

«Biz (kendisi gibi uşakları kastediyor — Partizan'ın notu) kavgadan değil, barıştan yanayız. Bu anlaşma çalışma hayatında Türk toplumunun özlemini duyduğu barışı getirecek niteliktedir. Bu bakımdan her türlü övgüye değer.»

Burada Halil Tunç'un sözünü ettiği "çalışma barışı", işçilerle işçileri sömüren patronlar arasındaki bir barıştır. Yani sınıf barışıdır. Sömürenlerle, sömürülenler arasında bir barış ise, ya imkânsızdır ya da (sınıf mücadelesinin geçici olarak, çeşitli yollarla bastırılması sonucu) yalnızca sömürülenlerin menfaatine bir barıştır. Bu barış, sömürünün sürmesi temelinde bir barıştır. İşçi sınıfının çıkarları ise, sömürünün sürmesinde değil, sömürünün tümüyle ortadan kaldırılmasındadır. Bunun da tek yolu sınıf mücadelesini yükseltmek; dişe diş direnmektir. Patronlar, dünyanın hiç bir yerinde işçilere, işçilerin haklarını barış içinde, kendiliklerin-

den vermemiştir. İşçiler her zaman, her yerde tüm haklarını ancak mücadele ile, kavga ile söke söke almışlardır. Bu, patronlar var oldukça, sömürü var oldukça hep böyle olacaktır.

Sendikalar işçi sınıfının verdiği sınıf mücadelesinin araçlarından biridir. Ama patronlar her zaman, sendikalara kendi adamlarını sokmuşlar, işçi aristokratları ve işçi bürokratları, yani işçi sınıfı içinden satın aldıkları uşakları aracılığı ile, sendikal mücadeleyi yozlaştırmaya; sendikaları sınıf mücadelesinin araçlarından, sınıf barışının araçları haline dönüştürmeye çalışmışlardır. Bunda da, pek çok ülkede olduğu gibi ülkemizde de önemli başarılar elde etmişlerdir. Ülkemizde Türk-İş, daha başından itibaren görevini, işçileri patronların kuyruğuna takmak, sınıf barışını sağlamak olarak kavrayan ve bizzat Amerikan emperyalistlerinin denetiminde kurulan bir sendikadır. Bu sendikanın yöneticileri, işçi sınıfı hainleridir. İmzaladıkları "Toplumsal Anlaşma" ile bunu bir kez daha ortaya koymuşlardır.

"Toplumsal refahını hakça yükseltmek" iddiasında olan "Toplumsal Anlaşma" (doğrusu, İşçi Düşmanı Anlaşma'dır) gerçekte ne getirmektedir?

Anlaşmaya göre, Türk-İş'e bağlı sendikalar, kamu kesimi işyerleri ile toplu sözleşmelerde, işçiler için, 1976 yılndaki hayat düzeyini sağlayacak ücret artışlarından fazlasını istemeyeceklerdir. Buna göre, 1976 daki toplam işçi gelir düzeyine, 1976 toplu sözleşmelerinden sonraki fiyat artışları oranı eklenecektir. Bu arada işyerlerindeki istihdam artışları da göz önüne alınacaktır.

Bu yalnızca bir tek anlama gelir: Bu anlaşma ile işçi ücretlerinin gerçek artışı durdurulmakta; işçilerin hayat seviyelerini geliştirme imkânları ortadan kaldırılmakta; işçilerin hayat seviyeleri ve satın alma güçleri, 1976 yılı düzeyinde dondurulmaktadır. Kaldı ki, "Toplumsal Anlaşma" istenecek ücret artışının yalnızca üst sınırını çizmekte; bu üst sınır, 1976 daki satın alma gücünü devam ettirecek bir düzeyde tutulmaktadır. Ama ücret artışının alt sınırı çizilmemiştir. Yani gerçekte işçi sınıfı, 1976'daki hayat seviyesini bile sürdüremeyecektir. Verilen sözde ücret artışları, en fazla, para değerinin düşme oranını karşılayacak; gerçek ücret artışı kesinlikle olmayacak, gerçek ücretler düşecektir. Bunun ötesinde, işçinin emeğinin üretkenliğinin artışı ücret

hesaplamasına hiç bir şekilde yansımayacak; işçi (meselâ makinalaşma sonucu) aynı zaman içinde daha fazla değer de yaratsa, bu işçinin aldığı ücret için hiç bir rol oynamayacaktır.

“Toplumsal Anlaşma”nın işçilere getirdiği bir başka olumsuzluk da şudur: bundan böyle en azından kamu kesiminde, işyeri düzeyinde toplu sözleşmeyi tümüyle ortadan kaldırmakta, iş kolu düzeyinde sözleşme ilkesini kabul etmektedir. Böylece, tek tek işyerleri arasındaki farklılıklar yok sayılmakta, işçilerin mücadele şartları kötüleştirilmektedir.

İşçilerin yönetime katılması meselesine gelince: “Toplumsal Anlaşma”yı imzalayan işçi düşmanlarının çok övdüğü bu konuyla ilgili maddede aynen şöyle denmektedir:

“Ekonomik ve toplumsal yaşamda yönetime ve sorumluluğa katılmanın (anlaşmada bunun nasıl olacağı anlatılmıyor — Partizan’ın notu) gereği olarak işçiler kamu kesimi işletmelerinin yıllık programlarında yer alan yatırımların gerçekleştirilmesine gerekli katkıyı yapacaklar ve buna özen göstereceklerdir.”

“İşte, işçi düşmanlarının “yönetime katılmaktan” anladığı budur: Yönetime katılma maskesi altında, iş hızının ve emeğin sömürülmesinin artırılması. Bundan böyle KİT (Kamu İktisadi Teşebbüsleri)’lerde plan hedeflerine varılmamasından, “yönetime katılma” demogojisi ile işçiler sorumlu tutulacaktır.

İşçi dostu görünen Ecevit hükümeti ile Türk-İş arasında imzalanan “Toplumsal Anlaşma” işçi düşmanı bir anlaşmadır. Bu anlaşma “toplumun değil”, patronların refahını arttıracak olan bir anlaşmadır. Bu anlaşma, işçi sınıfının bileği-ne takılmış bir zincirdir. İşçi sınıfı bu zinciri kırmak zorundadır ve mutlaka kıracaktır.

Bu anlaşmanın işçi düşmanı niteliğini kavrayabilmek için, bu anlaşma hakkında komprador patronların ve toprak ağalarının ne dediğine bakmak yeter. Türk Sanayici ve İş Adamları Derneği (TÜSİAD) yönetim kurulu başkanı Feyyaz Berker, “Toplumsal Anlaşma”yı olumlu bulduklarını açıklayarak şöyle demektedir:

“En büyük işçi kuruluşumuzun (gerçekten de bu onların işçi kuruluşudur — Partizan’ın notu) kavgadan yana değil, barış-

kesimin sendikal örgütlenme hakkı bile yoktur. Bu kesim bu yüzden, maddi hayat şartlarını düzeltebilmek için örgütlü bir mücadele verme imkânından yoksundur. Bu, bu kesimde çalışanların ücretlerinin çok düşük olmasını beraberinde getirmektedir. Bu kesimin çok büyük bir bölümü, toplu sözleşme haklarından yararlanabilmek için "işçi statüsü"ne geçmek istemektedir. Fakat, işçi ve memurlar arasında ayırım yapılması işlerine gelen hakim sınıflar bunu engellemektedir. Ecevit, bu kesime "örgütlenme özgürlüğü" vaadi ile, "maddi hayat şartlarının iyileştirilmesi" vaadi ile işbaşına gelmiştir. Ama bu kesimin maddi hayat şartları düzelme bir yana, en az zam alan kesim olduğu için sürekli kötüleşmektedir. Ecevit hükümetinin bu konudaki politikası da, bu hükümetin kendinden önceki komprador patron-ağa hükümetlerinden bir farkı olmadığını açıkça ortaya koymuştur.

ECEVİT HÜKÜMETİ YURTDIŞINDAKİ İŞÇİLERİ DÖVİZ MAKİNESİ OLARAK GÖRÜYOR

Ecevit hükümeti iş başına geldikten bu yana, CHP'li politikacılar yoğun bir şekilde Batı Avrupadaki devletleri, özellikle de Batı Almanya'yı ziyarette başladılar. Bir çok bakan, "milletvekili" ve Ecevit'in kendisi yurtdışındaki işçilere çağrılar yaptılar. Bu ilginin sebebi nedir? Bu ilginin sebebi ortadadır. Bütün Türkiye'nin ihraç gelirlerinin hemen hemen yarısına yakın kesimi işçilerin gönderdikleri dövizlerden sağlanmaktadır. Türkiye'nin dövize aşırı derecede ihtiyacı vardır. Ecevit hükümeti için yurtdışındaki işçiler, döviz yumurtlayan tavuklardan öte bir şey değildir. Ecevit hükümetinin yurtdışındaki işçilerle ilgili programı, ne yapıp edip işçi dövizlerini ve işçilerin yurtdışındaki bankalarda yatan mevduatlarını yoğun bir biçimde Türkiye'ye aktarmaktır. Bunun için Ecevit hükümeti bir yandan "vatanın kalkınmasına katkıda bulunmak" demogojisini; bir yandan da, Batı Avrupa'da Türkiye'li işçilerin bulunduğu ülkelerdeki emperyalist burjuvazi ile yapılan ikili anlaşmaları kullanmaktadır. İşçilerin aleyhine yapılan bir dizi anlaşma, işçilerin haklarını savunma adı altında işçilere yutturulmaya çalışılmaktadır. Ama yurtdışındaki işçilerin çok önemli bir bölümünün Ecevit hükümetinin palavralarına karnı toktur. Çok yoğun propogan-

daya rağmen, 1978'in ilk altı ayında işçi dövizî girdilerinde geçen yıla oranla görülen düşme bunu açıkça belgelemektedir.

Ecevit hükümetinin, yurtdışındaki işçilerle ilgili siyasetininde, MC partilerinin siyaseti ile özde hiç bir farkı yoktur.

Bir bütün olarak ele aldığımızda görürüz ki, Ecevit hükümetinin ekonomik politikası, kendinden önceki tüm hükümetlerin ekonomik politikası gibi; komprador patronları ve toprak ağalarını daha da zenginleştirmeye yönelik bir politika-dır. Bu politikanın temel öğelerinden biri, buhranın tüm yükünü emekçilerin sırtına yıkmaktır. Ecevit hükümeti bunu yaparken, "Enkaz devraldık" edebiyatı yapmakta; işçi sınıfından ve tüm halktan, sömürü ve zulümü, zamları ve hayat pahalılığını hoş görmesini istemektedir. Kendinden önceki bütün hükümetler gibi, Ecevit hükümeti ekonomik politikasında, emperyalist sömürünün dokunulmazlığı ilkesinden yola çıkmakta; bu sömürünün en iyi hangi maske altında halka yutturulabileceği konusunda kafa yormaktadır. Ecevit hükümeti, sömürünün yoğunlaştırılmasını "işçinin yönetime katılması" maskesi altında; ücretlerin dondurulmasını "toplumun refahını arttırma" maskesi altında; vurguncuları zenginleştirmeyi "aracıları ortadan kaldırma" maskesi altında piyasaya sürecektedir kadar demagog, sahtekâr, işçi ve halk düşmanı bir hükümettir.

Ecevit hükümetinin ekonomik politikası, emperyalizme sosyal-emperyalizme, komprador kapitalizmine ve feodalizme hizmet politikasıdır.

ECEVİT HÜKÜMETİ "BAĞIMSIZLIK" MASKESİ ALTINDA EMPERYALİZME UŞAKLIK EDEN BİR HÜKÜMETTİR

Ecevit hükümeti iş başına geldiğinde, programında "dış politikada Türkiye'nin saygınlığını yeniden kazanması" yolunda girişimlerde bulunacağını açıklıyordu. Bunun ne anlama geldiğini, Marksist-Leninist Hareket daha o zamandan halkımıza açıklamış, Ecevit hükümetinin emperyalizmin uşaklığını yapan sınıfların hükümeti olduğunu, bu yüzden de izleyeceği dış siyasetin, emperyalizme —özellikle de batıdaki emperyalist güçlere— hizmet siyaseti olacağını açıklamıştı. Ecevit hükümetinin dokuz aylık pratiği, Marksist-Leninist.

Hareketin bu tespitinin doğruluğunu ortaya koydu.

Ecevit hükümeti işbaşına geldiğinde dış siyaset alanında önünde üç sorun duruyordu: Öncelikle vadesi gelmiş borç tak-sitlerinin ödenmesi için yeni krediler gerekli idi. Emperyalist devlet ve tekeller ise, Türkiye'ye yeni kredi açma ko-nusunda olumsuz tavır takınıyorlardı. Ecevit işbaşına gelir gelmez önce bu konuyu hal etmeye yöneldi. Emperyalist dev-let temsilcilerine yaptığı gezilerde Türkiye'nin bir sermaye ihracı cenneti olduğu; bugünkü hükümetin yabancı sermaye-ye her türlü kolaylığı sağlayacağı konusunda teminatlar ver-di. Emperyalistlerle ilişkilerini iyice geliştirdi. Ecevit özel-likle Batı Almanya ve ABD gezilerinde de uşaklık konusun-da "büyük" başarılar elde etti. ABD senatörlerinden biri Ece-vit'le yapılan görüşmeler hakkında "O kadar samimi bir gö-rüşme idi ki, kendimizi iki devletin temsilcileri arasındaki bir toplantıda değil de, sanki bir kabine iç toplantısında san-dık" demekten kendini alamadı. Batı Almanya ziyaretinde ise taraflar her konuda "tam bir görüş birliği" içinde olduk-larını dünyaya duyurdular. Batı Almanya ziyaretinden kısa bir süre sonra, Ecevit Rusya'yı da ziyaret etti. Rusya ziya-reti sırasında da, ekonomik ve kültürel işbirliği konusunda çeşitli anlaşmalar yapıldı. Rus sosyal emperyalistlerine ser-maye ihracı için Türkiye'nin kapıları ardına dek açıldı. Em-peryalistler ve sosyal emperyalistlere çok yönlü güvence veren Ecevit, bu çabalarının mükafatını, Türkiye'nin kısa dönemde ödemesi gereken 5,5 milyar Dolar tutarında bor-cun ertelenmesi şeklinde gördü. Uşak yazar-çizer takımı bu gelişmeyi, "Türkiye'nin dünyadaki saygınlığını yeniden ka-zanması" şeklinde yorumladı; Ecevit'in "bağımsız bir politi-ka" izlediği konusunda yaygara kopardılar. Gerçek ise, Ece-vit'in politikasının, bağımsız değil, emperyalizmin uşağı bir politika olması idi.

Dış siyaset alanında ikinci önemli sorun olarak, Ameri-kan emperyalistlerinin Türk ordusunun Kıbrıs'a karşı giriş-tikleri saldırı harekâtı sonunda koydukları askeri ambargo ve buna bağlı olarak Kıbrıs meselesi vardı. Amerikan emper-yalistleri, ambargo meselesini Kıbrıs'taki gelişmelere bağımlı olarak ele alıyorlardı. Ecevit hükümeti, bu konuda da önem-li "başarılar" elde etti. ABD ziyareti sırasında Ecevit, ABD Başkanı Carter'i kendisinin ne denli bir Batı hayranı olduğu-na; aslında Amerikan emperyalistlerinin her dediğini yap-

maya hazır olduğuna, ancak halkın gözünü boyayabilmek için bir takım şeylerin —meselâ ambargonun kaldırılması— gerekli olduğuna ikna etmiş olacak ki; ABD emperyalistleri ambargonun kaldırılması yönünde tavrı takindilar. Ambargo ağustos ayı içinde kaldırıldı. Ama ambargonun kaldırılmasına karşılık olarak ABD, Türkiye'deki fiilen çalışan üslerin resmi olarakta yeniden açılmasını talep etti. Bu talebin durup dururken ortaya çıkması imkânsızdır. Ecevit, bu konuda Amerikan emperyalistleri ile anlaşmıştır. Nitekim kendini "emperyalizme karşı" gibi gösteren Ecevit, Türkiye'de Amerikan askeri üslerinin yeniden açılmasını geçtiğimiz günlerde sağlamıştır. Ambargo'nun kaldırılması, aynı zamanda Kıbrıs'ta da çözümün, kesinlikle Amerikan emperyalizminin denetiminde bir çözüm olacağının göstergesidir.

Türkiye'nin ekonomisini, IMF'in kararları doğrultusunda yöneten Ecevit hükümeti; dış politikada Amerikan senatosunun ve Batı Alman hükümetinin aldığı kararlar doğrultusunda hareket etmekte ve buna da kıvançla, karşılıklı "taahhütleri yerine getirmek" adını vermektedir.

Ecevit hükümeti geçen bu süre içinde kendinden önceki tüm hakim sınıf hükümetleri gibi, emperyalizme usaklık eden bir hükümet olduğunu açıkça ortaya koymuştur.

**ECEVİT HÜKÜMETİ, İÇ POLİTİKADA
GÖREVİNİ KOMPRADOR PATRON-AĞA
DÜZENİNİ KORUMAK, FAŞİST DÜZENİ
GÜÇLENDİRMEK, SINIF MÜCADELESİNİ
BASTIRMAK OLARAK KAVRAMAKTADIR
ECEVİT HÜKÜMETİ
"ÖZGÜRLÜKÇÜ-ÇOĞULCU DEMOKRASİ"
ADINA FAŞİZMİ UYGULAMAKTADIR**

Ecevit, hepimizin bildiği gibi hükümet olmadan önce; mitinglerde, alanlarda anti-faşist nutuklar atıyor; faşistlerden hesap sorulacağını söylüyordu. MC döneminde can güvenliğinin, öğrenim özgürlüğünün, basın özgürlüğünün kalmadığını; tüm temel hakların, örgütlenme ve gösteri yapma özgürlüklerinin çığnendiğini söylüyor, "kendilerinin iktidar olmaları halinde", "evlât acısına ve faşist cinayetlere" son vereceklerini; temel hak ve özgürlükleri sağlayacaklarını vs. vadediyordu. Ecevit bu tavrı ile MC'nin faşizminden nefret duyan

tan yana olduklarını ortaya koymaları, toplu sözleşmelerde bugüne kadar, önemli bir sorun olarak ortaya çıkan ve yönetimin yönetimdeki etkenliğini ve işçi fazlalarının mesleklerine uygun başka alanlara aktarılma larını engelleyen uygulamalara son verileceğinin açıklanması önemli aşamalardır.»

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) da yaptığı yazılı açıklamada:

«Hükümetin içinde bulunduğumuz şartlar karşısında, çalışma barışını sağlamak için sadece kamu kesimiyle ilgili de olsa böyle bir girişimde bulunmasını önemli bir başlangıç kabul ediyoruz» diyor.

Komprador patronların isteği, «Toplumsal Anlaşma»nın en kısa zamanda özel kesimde de uygulanmasıdır. Bu, «Toplumsal Anlaşma»nın gerçekte kime yaradığını, kime hizmet ettiğini açıkça göstermektedir.

«Toplumsal Anlaşma»nın işçi düşmanı niteliği bu kadar açık bir şekilde ortada olduğu için, pek çok işçi düşmanı da, tecrit olmamak ve gerçek yüzlerini gizlemek amacı ile bu anlaşmaya karşı çıkar görünmek zorunda kalmışlardır.

CHP'li faşist sendika ağaları ile T'K'P li sosyal-faşist sendika ağalarının iktidar için dalaştığı DİSK, bu «Toplumsal Anlaşma»ya karşı çıkmak zorunda kalmıştır. Bu karşı çıkış sonrasında, Ecevit yaptığı açıklama ile, yalnızca Türk-İş'le değil, DİSK'le de «Toplumsal Anlaşma» üzerine tartışıldığını ve DİSK'in de olumlu tavır takınmış olduğunu açıklamış; şimdi ise takınılan tavır karşısında şaşkınlık duyduğunu belirtmiştir. Aslında DİSK'in gizli görüşmelerde «Toplumsal Anlaşma»yı olumlu bulması, sonrada bu anlaşmaya resmen karşı çıkması şaşırtıcı değildir. Gerçekte DİSK böyle bir anlaşmanın özüne karşı değildir. Kendi yaptığı toplu sözleşmelerde, mesela MESS patronları ile yapılan sözleşmelerde, DİSK, «Toplumsal Anlaşma»da tarafların üzerinde birleştiği bütün konuları uygulamaya koymuştur. DİSK'in karşı çıkışı, işçi sınıfını uyutmak için bir manevradır. CHP'li faşist ve T'K'P li sosyal-faşist sendika ağalarının cirit attığı DİSK, TÜRK-İŞ'ten nitelik olarak farklı bir sendika değildir. O da işçi düşmanı bir siyaset izlemektedir.

DİSK dışında, bugün MHP'li faşistlerin sendikal örgütü olan MİSK de, MSP'li faşistlerin sendikal örgütü HAK-İŞ de

ve Türk-İş içinde AP ve MHP'nin yönetimindeki diğer faşist sendikalar da, toplumsal anlaşmaya karşı çıkmakta, bu anlaşmanın işçi düşmanı yüzünü sergilemektedirler. Bunlar, bunu işçi sınıfına dost oldukları için değil; CHP ile aralarında var olan dalaşma yüzünden yapmaktadırlar.

Bir bütün olarak ele alındığında, CHP hükümeti, işçi sınıfına boş laftan ve işçi sınıfının çeşitli haklarına karşı girilen çok yoğun saldırılardan başka bir şey getirmemiştir.

"Toplumsal Anlaşma", CHP hükümetinin gerçek işçi düşmanı yüzünü bir kez daha ortaya koymuştur.

KÜÇÜK ÜRETİCİ ARACILARIN ELİNE TESLİM EDİLMİŞTİR

Ecevit hükümet olmadan önce kendinden önceki hükümetleri, taban fiyatı politikası ile ilgili olarak devamlı eleştirmiş; bu hükümetlerin taban fiyatı politikası ile küçük üreticiyi ezdiğini; vurguncuyu-aracıyı zengin ettiğini belirtmişti. Ecevit, küçük üreticiyi aracının elinden kurtarmak vaadi ve iddiası ile iş başına gelmiştir. Ama Ecevit hükümetinin uyguladığı taban fiyatı politikası, kendinden öncekileri aratmayacak bir taban fiyatı politikasıdır. Ecevit hükümeti, bu yıl taban fiyatı tesbitinde, geçen yılki fiyatlara göre % 20 fiyat artışı nı geçmeme ilkesini benimsemiştir. Bu, bu yıl paranın değerinin resmen % 37'yi bulan oranda düşürüldüğü; ilk altı ayda fiyatlarda yükselme oranı n % 25 olduğu şartlarda sadece küçük üreticinin satın alma gücünün düşürülmesi anlamına gelir. İşte "küçük üreticinin dostu" görünen Ecevit hükümetinin gerçek yüzü budur. Küçük üretici, ürününü devlet yerine, devletten biraz daha fazla fiyat veren aracıya vermek-te; devlet daha sonra aracıdan ürünleri çok daha yüksek fiyatla satın almaktadır. Düşük taban fiyatları, yalnızca bir kaç büyük tefeci-vurguncunun milyonlarına milyonlar katmasına yararmaktadır.

DAR GELİRLİ MEMURLARIN DURUMU GÜN GEÇTİKÇE KÖTÜLEŞMEKTEDİR

Bugün toplumumuzda çalışan kesim içinde en kötü durumda olanlardan biri dar gelirli memurlar kesimidir. Bu

halkın, bu nefretini kendine sempatiye dönüştürmesini becerebildi.

Ecevit hükümet olduktan bu yana geçen süre, Ecevit'in gerçek yüzünü belli ölçüde ortaya çıkarmada önemli bir kıstas oldu. Şimdi Ecevit'in yaptıkları ile söylediklerini karşılaştırma ve onu daha iyi değerlendirme imkânına sahibiz.

ECEVİT HÜKÜMETİ, İLAN ETMEDEN SIKIYÖNETİM UYGULUYOR

Ecevit hükümeti, "can güvenliğini sağlama" demogojisi ile bugün Türkiye'de ilan etmeden sıkıyönetim uygulamaktadır. Ecevit hükümeti, ülkede asayişini sağlama gerekçesiyle polis teşkilatını güçlendirmekte; jandarmayı gittikçe daha geniş planda devreye sokmaktadır. Ayrıca ordu içinde özel yetiştirilmiş komandolar da büyük şehirlerde, "asayişini sağlama" adı altında göreve başlamışlardır. Ecevit hükümetinin açıkladığına göre bundan böyle

«20 bine yakın jandarma, başta İstanbul ve Ankara olmak üzere belli başlı kentlerde polisin yanında sürekli görev yapacaktır. Bölgelerde telsizlerle ve otomatik silahlarla donatılmış, motorize jandarma-polis ekipleri 24 saat sürekli devriye gezeceklerdir. Bu devriyelerin yanı sıra, helikopterler de görev yapacaklardır. Polise modern otomatik silahlar dağıtılacaktır. Ayrıca istihbarat işlerine de ağırlık verilecektir. Hassas bölge olarak tespit edilen 25 il ve ilçede adli zabıta örgütleri kurulmuştur. «Terörist» eylemlerin soruşturmasında görev alacak olan bu örgütler savcılarının emir ve denetiminde hareket edeceklerdir. Polise ve jandarmaya ayrıca uzun menzilli silahlar da verilecektir.»

Ecevit hükümetinin aldığı yukardaki "tedbirler", kendini her gece yapılan yoğun aramalar; sokaklarda devriye gezen askeri birlikler şeklinde göstermektedir.

Ahnan bu "tedbirlerin", can güvenliğini sağlama açısından hiç bir pratik faydası olmadığı ortadadır. Hükümet yetkililerinin resmi açıklamalarına göre, 8 aylık Ecevit hükümeti döneminde silahlı saldırı ve çatışmalarda ölenlerin sayısı 400'ü bulmaktadır. Bu konuda istatistikler, düşen değil yükselen bir eğri çizmektedir. Faili meçhul cinayetlerin so-

rumluları bizzat hakim sınıflar ve onların faşist uşaklarıdır. Bunlar devletin her kademesi içinde, örgütlenmişlerdir. Alınan bu "tedbirlerin" faşistlerin kendisine yönelmesi beklenemez. Tedbirler devrimciler ve halka yöneliktir. Esas amaç, can güvenliğini sağlama adına, devletin güçlerini seferber ederek; halka gözdağı vermek, yıldırma, sindirmektir. Nitekim bugün çok kişi, akşamları sokağa çıkmaya çekinmektedir. İşte hükümetin amaçladığı da budur. Ecevit, devamlı orduyu övmekte, ilerde faşist baskıları daha da yoğunlaştırmak için, daha geniş çapta orduya dayanacağını aldığı yeni tedbirlerle ortaya koymaktadır.

ECEVİT HÜKÜMETİ DÖNEMİNDE MİLLİ ZULÜM KATMERLENDİ

Ecevit hükümeti, ırkçılık konusunda, kendinden önceki hakim sınıf hükümetlerini aratmadığını pratiğinde göstermiştir. Ecevit hükümeti de, kendinden önceki tüm hükümetler gibi, Kürt ulusunun varlığını red etmektedir. Bu hükümet döneminde doğuda milli zulüm yoğunlaşmıştır. Bugün doğu ve güney doğu anadoluda çok yoğun bir asker-jandarma baskısı söz konusudur. Bu baskının artırılmasında, Ecevit hükümeti bir takım provokasyonlar ve bahanelerden yararlanmıştır. MHP'li faşistlerin belli bir güce sahip olduğu Elazığ, Malatya, Erzincan gibi bazı yerlerde, bunlar harekete geçirilmekte; daha sonra devletin resmi kolluk kuvvetleri devreye sokularak "faşizme karşı mücadele" adına yoğun bir milli zulüm uygulanmaktadır. MHP'li faşistlerin önemli gücü olmadığı bazı illerde ise, Irak'taki Kürtler arasındaki çatışmalar bahane gösterilerek, buralara ordu birlikleri yığılmıştır. Bunun en son örneği Hakkari'dir. Bilindiği gibi, özellikle Hürriyet gazetesi, MİT ile işbirliği halinde olduğu açıkça görülen bir şekilde, Irak Kürdistanındaki burjuva önderler arasında çıkan çatışmanın Türkiye'ye sıçradığı şeklinde bir kampanya yürüttü. Ardından "bölücülük" "Kürtçülük" demogojisi ile, ordu ve devletin diğer resmi kolluk kuvvetleri bu bölgeye yığıldılar. Bununla da yetinmeyip bir sürü askeri harekâtlar düzenlediler. Bu manevralarda yoksul halka ve de Kürt milletine yoğun baskı yapıldı; hatta can bile alındı. Ecevit hükümetinin bu konudaki politikası da, MC hükümetlerinin politikası ile karşılaştırıldığında özde bir fark yok-

tur. CHP içinde, Kürt toprak ağalarının temsilcileri olan bakanların olması da sorunun özünü değiştirmemektedir.

“KÖYLÜYE ULAŞIM PROJESİ” (KUP), DOĞUNUN DEĞİL, DEVLETİN GÜÇLENMESİNE HİZMET EDİYOR

Kürt ulusu, özellikle yoksul Kürt köylüleri üzerinde milli baskıyı yoğunlaştıran Ecevit hükümeti; yoğunlaşan milli zulüme paralel olarak bir de KUP adlı bir proje başlattı. Ağırılık noktası Kürdistan bölgesi olan bu proje, “doğuyu kalkındırma”, “doğuya hizmet götürme” demogojisi ile yürütülüyor. Bu projenin gerçek amacı doğuyu geliştirme ve köylüye hizmet götürme değil, Kürdistan bölgesinde devletin denetimini sağlamaktır.

Doğudaki en ücra Kürt köylere kadar yol yapımının başlatılmış olmasının asıl amacı mahalli ya da merkezi otoriteye karşı gelişecek bir mücadeleyi kısa sürede bastırabilmektir.

Ecevit hükümeti “doğuyu kalkındırma” yaftası ile hem halkı aldatmakta hem de böylece bu “projenin” asıl amacını gizleyebilmektedir.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının “akıllı” umudu CHP hükümeti böylece bir taşla iki kuş vürmekte; karşı-devrimci amacını gizleyebilmektedir. En ücra köylerin bile çeşitli merkezlerle bağlanması için bu gayretkeşliğin “doğuyu kalkındırmak”la, “halkçılık” ya da “reformculuk”la ilgisi yoktur. KUP adı verilen projenin asıl olarak bir tek amacı vardır: Bu bölgelerde gelişecek olan bir mücadelenin en kısa yoldan ve çabucak motorize ekiplerle birlikte yerinde basıtırılması. Projenin gerçekleştirilmesinde —üretimi, sokuyoruz gerekçesi ile— geniş çapta ordu birliklerinin kullanılması isteği bu amacın ne olduğunu açıkça belgelenmektedir.

Faşist CHP hükümetinin üyeleri bu projeyi allayıp, pullamakta; geniş çapta propogandasını yapmaktadırlar.

Gerçekte bu proje faşist Ecevit hükümetinin kendisine kanaan, onu “halkçı” “devrimci” gören milyonlarca Kürt köylüsüne verdiği karşı-devrimci bir “mükâfat”tır. CHP hükümetinin, Kürt milliyetinden halka karşı bu komplonun, onun milli zulmü nasıl ince kılıflarla yürüttüğünü, bu konuda faşist MC’yi bile geride bıraktığını göstermektedir.

“GENÇLİK KAMPLARI”, GENÇLİĞİ PASİFLEŞTİRME KAMPLARIDIR

KUP'a benzer bir başka projede gençlik kampları projesidir. Bilindiği gibi, Gençlik ve Spor Bakanı bir açıklama yaparak, gençleri “memleket ekonomisine katkıda bulunmak için” tatil sırasında “Kamu İktisadi Teşekküllerinde bedenen çalışmaya” çağırdı. “Memleket kalkınmasına katkıda bulunma” demogojisi gençliğin gözünü boyamak için ortaya atılan bir slogandır. Gerçek amaç, bugün önemli bir bölümü devrimci düşüncelerle temasa gelmiş ve gerçek kalkınmanın ancak devrimle olabileceği görüşünde birleşmiş gençleri, sahte reformist sloganlarla uyutmak; CHP'nin faşist siyasetinin kuyruğuna takmak; devrimci gençlere “memlekete yararlı” bir iş yaptığı hissini vererek bunları öncelikle devrimci düşünceden ve eylemden koparmak, süreç içinde aktif CHP propagandacıları haline getirmektir. Bu kampların benzerleri aynı demogojik gerekçelerle, Hitler Almanya'sında da vardı. CHP propagandacıları gençliğin derin yurtseverlik duygusundan yararlanmak ve onları aldatabilmek için, bu kampları sosyalist ülkelerde uygulanmış olan ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde halâ uygulanan Gençlik Kampları ile karşılaştırmaya özen gösteriyorlar. Gerçekte ise, dünyanın hiç bir ülkesinde, devrim öncesinde hiç bir sosyalist ya da komünist partisi gençleri “ülke ekonomisine katkıda bulunmaya” seferber etmemiştir. Bu, devrimle iktidarı ele geçirdikten sonraki iştir. Devrim öncesinde ülke ekonomisine katkıda bulunmak, sömürücü sınıfların ve onların devletinin hesabına iş gücünü heba etmek; onlara hizmet etmektir. CHP ve onun propagandasını yapan bir dizi oportünist ve revizyonist işte bu gerçeği gözlerden gizlemeye çalışmaktadır.

YENİ İNFAZ YASASI MAHKÜMLARIN ALEYHİNERİDİR

Ecevit hükümetinin demogojileri toplumun her alanına uzanmaktadır. Hapishanelerde reform maskesi altında piyasaya sürülen yeni infaz yasası ve uygulaması, bu demogojinin başka bir örneğidir. Mahkumlara eşit bir biçimde uygulanmayan; esas amacı mahkûmların hoşnutsuzluğunu ortadan kal-

dürmek, hapishanelerin yönetimini kolaylaştırmak olan infaz yasası, mahkumların geniş protestosu ile karşılaşmış; infaz yasası çıktıktan sonra, bu yasanın gerçek niteliğini gören pek çok mahkum ayaklanmıştır. Ayaklanmalar her yanda kan ve ateşle bastırılmaktadır.

Bugün, bu sömürü ve zulüm düzeninin bir parçası olan hapishanelerde onbinlerce insan çürümeye terk edilmiştir. CHP hükümeti işbaşına geçer geçmez "ülkede asayiş sağlama"nın bir parçası olarak özgürlük mücadelesinin yükseldiği hapishanelerde el attı. Mevcut İnfaz Yasasını genel af gibi göstermeye çalışarak mahkumların mücadelesini durdurmaya çalıştı. Ecevit hükümeti, bugün gerçek mahiyeti açıkça görülen İnfaz Yasası yutturmacası ile hem büyük bir oy potansiyeli olan alana hoş görünmek onları aldatmak yolunu seçti. Hem de bu İnfaz Yasasıyla mahkumlar üzerinde sağlam bir denetim ağı kurmak istedi: Bugün bu İnfaz Yasasına göre hapishanelerde "isyan eden", "isyana katılan", "disiplini bozan"ların İnfaz Yasasından yararlandırılmayacağı açıklanmıştır.

Halka "genel afın yerine geçecektir" diye gösterilmeye çalışılan bu yasanın asıl amacı aba altından sopa göstererek mahkumlar üzerinde baskı mekanizmasını işletmek; hapishanelerde her tür mücadeleyi engellemektir. İşte "özgürlük ve demokrasi" havarisi CHP'nin onbinlerce hükümlüye hediyesi de bu olmuştur.

CHP HÜKÜMETİNİN "DEMOKRASİ AŞIKLIĞI" MUHALEFETTE SÖZ DE OLSA DGM'YE KARŞI ÇIKMAK; İŞBAŞINDA İSE FAŞİST İHTİSAS MAHKEMELERİNİ YÜRÜRLÜĞE SOKMAYA ÇALIŞMAKTIR

Halka yıllarca kan kusturan faşist diktatörlüğün mevzi kazandığı bir dönemde halkı, devrimcileri ve Marksist-Lenistleri ağır cezalara çarptırmak; bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesini önlemek için DGM' adlı faşist mahkemeler kurulmuştu. Halktan iyice tecrit ve teşhir olan 12 Mart faşist diktatörlüğünün bir parçası olan bu faşist mahkemeler halkın artan mücadelesi sonucu 1976 yılında kapatılmıştı.

O dönemde CHP, muhalefette olan tüm hakim sınıf par-

tilerinin uyguladığı genel kuralı uyguluyor; DGM'lere karşı sözde tavır takınıyordu.

Bu halk düşmanı sahtekârlar daha dün sözde de olsa karşı çıktıkları DGM'leri, iş başına gelişlerinin 4. ayında yeni bir isimle; "İhtisas Mahkemeleri" adı altında yürürlüğe sokmaya çalıştılar.

Bu girişim, kendilerine "Marksist-Leninist" proleter devrimci" vs. diyen her türden sahtekârın; CHP'ni "yurtsever", "demokrat" görüp gösterenlerin şaşkın bakışları arasında, halkın kendiliğinden de olsa mücadelesi ile geriye çekilmek zorunda kaldı.

Bunun şimdi yürürlüğe sokulmamış olması hiçbir şeyi değiştirmez. Bu girişim CHP'nin faşist özünün fırsatını bulduğu anda ne tür yasaları yürürlüğe sokmayı planladığını gösteren örneklerden biridir.

ECEVİT HÜKÜMETİ HALKIN ÖRGÜTLENME, BASIN, GÖSTERİ ÖZGÜRLÜĞÜNE DÜŞMANDIR

Ecevit hükümeti, "özgürlük demokrasi" maskesi altında, halkın her türlü demokratik hakkına alçakça saldıran faşist bir hükümettir. Ecevit hükümetinin 9 aylık pratiği, onların "özgürlükten" ne anladığını açıkça kanıtlamıştır. Ecevit hükümeti işbaşına geldiğinden bu yana giderek artan bir şekilde, halkın örgütlenme özgürlüğüne azgınca saldırmaktadır. Bugüne dek merkezi örgütlerde dahil olmak üzere yüzlerce örgüt sudan bahanelerle kapatılmıştır. Bu örgütlerin yasaklanmasında MHP'li sivil faşist güçlerin devrimcilere karşı yönelttiği saldırılar bahane gösterilmiş; "nerden gelirse gelsin, anarşiye karşıyız" sahtekârlığı ile demokratik-devrimci dernekler kapatılmıştır. Dernek kapatma, bugün Ecevit hükümetinin gündelik pratiği haline gelmiştir.

Hükümet olana dek, basın özgürlüğünü, TRT'nin "tarafsızlığı"nı savunan Ecevit, başa gelir gelmez ilk iş olarak TRT'yi hükümetin (eskiden MC'nin yaptığı gibi) borazanı haline getirmiştir. Ecevit hükümetinin, kendinin faşist yüzünü teşhir eden basına hiç mi hiç tahammülü yoktur. Meselâ Ecevit hükümeti, dergimiz PARTİZAN çıktığından bu yana, PARTİZAN'a ağır baskılar uygulamaktadır. Meselâ Ecevit hükümeti, yurtdışında çıkan, ATİF (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu)'ın yayın organı MÜCADELE gazetesinin

Türkiye'ye girmesini yasaklamıştır. Ecevit hükümeti döneminde, bunun dışında yüzlerce toplatma kararı alınmış, onlarca devrimci yayın organı sorumlusu göz altına alınmıştır.

Ecevit hükümeti döneminde, "terörizmle mücadele" adına; "caddeleri temiz tutmak" vs. adına yazılama ve afişleme yapan devrimcilere karşı da saldırılar yoğunlaşmıştır. Devrimci propogandayı engellemek isteyen Ecevit hükümeti döneminde, afişleme engelleyen otomatik silâh, çelik yelekli polislerin resimleri her gün gazetelerde boy boy yayınlanmaktadır.

Ecevit hükümetinin "özgürlükçülüğü" komprador patronlar ve toprak ağaları; bunların da özellikle Batı Avrupadaki emperyalist devletlerin uşakları olanlar için bir özgürlüktür.

Ecevit hükümetinin "özgürlükçülüğü", halk için örgütlenme, basın, düşünce özgürlüğüne karşı girişilmiş yoğun bir saldırdır.

Ecevit hükümetinin "demokrasi'si, komprador patronlar ve toprak ağaları için demokrasidir. Onların demokrasisi, halk için faşist diktatörlük demektir.

Ecevit hükümeti, kendinden önceki bütün hakim sınıf hükümetleri gibi, ülkemizde, emperyalizmin uşağı olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir hükümetidir. Bu hükümet de kendinden önceki bütün hükümetler gibi faşizmi uygulamaktadır. Bu hükümetle bundan önceki hükümetler arasında özde en ufak bir fark yoktur. Ecevit hükümeti, tıpkı MC gibi faşist bir hükümettir.

Ecevit ile, diğer hakim sınıf temsilcileri arasında özde bir fark olmadığı, bunların hükümetteki ve muhalefetteki tavırlarının birbirinin aynı olması ile de ortaya çıkmaktadır.

Muhalefette iken Ecevit, işkencelere karşı çıkıyor; Kontr-Gerilla'dan söz ediyor; Kontr-Gerilla'nın kapatılmasını istiyordu. MC Partileri ise işkence olmadığını, Kontr-Gerilla diye bir örgütün bulunmadığını ileri sürüyorlardı. Şimdi roller değişti: Şimdi, Ecevit hükümeti işkence olmadığını; Kontr-Gerilla diye bir örgütün bulunmadığını iddia ediyor. Demirel'ler, Türkeş'ler ise işkence yapıldığını iddia edip, Kontr-Gerilla açıklaınsın diyorlar.

Muhalefette iken Ecevit, derneklerin kapatılmasına, gazetelerin yasaklanmasına karşı çıkıyor; bunları faşist uygulamalar olarak niteliyordu. MC partileri yasaklanan gazetelelerin, komünizm propogandası ve bölücülük yaptığını söylü-

yorklar; derneklerin kapatılmasının anayasa gereği devleti korumak için olduğunu söylüyorlardı. Şimdi roller değişti: MC partileri Ecevit hükümetini; dernek kapattığı, gazete yasakladığı için vs. eleştiriyorlar. Ecevit hükümeti ise bu uygulamalarını savunmuyor.

Muhalefette iken Ecevit, MC partilerini partizanlıkla, memur kıyımı ile suçluyor; MC partileri bunu red ediyordu. Şimdi roller değişti.

Muhalefette iken Ecevit, MC partilerini küçük üreticiyi ezmekle, küçük üreticiyi aracıya teslim etmekle suçluyor, taban fiyatı politikasını eleştiriyordu. Şimdi roller değişti.

Muhalefette iken Ecevit, MC partilerini emperyalizmle uzlaşmakla suçluyordu. Şimdi roller değişti.

Muhalefette iken Ecevit, MC hükümetini "anarşiyi" durduramamak; can güvenliğini sağlayamamak noktasından eleştiriyordu. Şimdi roller değişti.

Muhalefette iken Ecevit, MC hükümetini, işçileri ezmekle suçluyordu. Şimdi roller değişti.

Muhalefette iken Ecevit, MC partilerini, "milletvekili" satın aldıkları için haysiyetsizlikle suçluyordu. Şimdi roller değişti.

Muhalefette iken Ecevit, MC hükümetini, yurtdışındaki Türkiye'li işçileri döviz makinesi olarak görmesi noktasından eleştiriyordu. Şimdi roller değişti... vs.

Bu liste daha çok uzatılabilir. Bütün bunlar neyi gösterir? Bugün AP'nin, MHP'nin, MSP'nin, halkın bir takım taleplerini savunur görünmesi; onların halkın dostu olduğunu, "halkçı" olduklarını mı gösterir? Hayır. MC partileri dün olduğu gibi bugün de, azınlık faşist partilerdir.

Bütün bu sıraladıklarımız, sadece, hakim sınıf partilerinin muhalefette iken nasıl "halkçı" kesildiklerini; ama bunların "halkçılığı"nın yalnızca lafta olduğunu; hakim sınıfların siyasi partilerinin tümünün özde aynı olduğunu gösterir.

BUGÜN HAKİM SINIFLAR İÇİNDKİ DALAŞMA DA DERİNLEŞMEKTEDİR

O zaman şu soru sorulabilir: Hakim sınıf partilerinin tümü özde aynı olduğuna göre, o zaman bunlar neden bir-

birini yiyorlar? Bunların birbirini yemesi iki nedenden kaynaklanmaktadır.

Birincisi, hakim sınıflar yekpare bir bütün değildir. Yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahip olan ülkemizde hakim sınıflar olan komprador burjuvazi ve toprak ağaları, kendi içlerinde usaklık ettikleri emperyalist güçlere göre bölünmüşlerdir. Bunların kimi Amerikan, kimi Batı Alman emperyalistlerinin uşağıdır. Kimi Rus sosyal emperyalizmine usaklık eder, kimi İngiliz, ya da Fransız emperyalizmine... Bütün bu emperyalist güçler, Türkiye'deki usakları aracılığı ile ülkemizde tek ve kesin olarak hakim olmak için dalaşırlar. Bu dalaşma içinde yer alanlar arasında çok kesin sınırlar çekmek zordur. Çünkü, çeşitli emperyalist güçler arasındaki ilişki ve çelişkiler, onların usakları arasında da yansımaktadır. Bunun ötesinde, tek tek emperyalist güçler de yekpare birer bütün değildir. Her emperyalist güç içinde var olan çeşitli sermaye grupları da dalaşmakta; şu veya bu sermaye grubuna usaklık edenler arasında da bu dalaşma yansımaktadır. Bu, sorunu büsbütün karmaşık hale getirmektedir; genel planda aynı emperyalist güce usaklık eden komprador burjuva -toprak ağası klikleri ve onların siyasi temsilcileri, bazan-değişik sermaye gruplarının temsilciliğini yaptıkları için dalaşabilmektedirler. İşte bu yüzden yarı-sömürge olan ülkemizde hakim sınıflar arasında derin bölünmeler vardır.

İkincisi, hakim sınıf partileri, hükümet olabilmek için, halkı belli ölçülerde kendi siyasetleri temelinde birleştirmek; bunun için "halkçı" vs. görünmek zorundadırlar. Bu da onları, birbirleri arasına sınırlar çekmeye zorlamaktadır.

İşte hakim sınıflar, bu yüzden özde hepsi aynı olduğu halde; hepsi emperyalizme, komprador kapitalizmine ve feodalizme hizmet ettiği halde, birbirlerini yemektedirler. Fakat onlar arasındaki bu dalaşma yinede onlar arasında, sınıf mücadelesini bastırma konusundaki birliği ortadan kaldırmamaktadır.

Bugün ülkemizde hakim sınıflar içindeki dalaşma gittikçe keskinleşiyor.

CHP hükümet olduğundan bu yana, siyasi tekeline kurabilmek, devlete tek başına hakim olabilme kavgası vermektedir. Bunun için de devlet kademeleri içinde geniş bir temizlik hareketine girişmiştir. MC yanlısı memurlar, öncelikle

ve özellikle de MHP militanları, devlet kademeleri içinden temizlenmektedir. Bu MC partilerini, özellikle de MHP'ni rahatsız etmektedir.

MC partileri, iktidardan tümüyle uzaklaşmamak; devlet kademeleri içinden tümüyle temizlenmemek için, CHP'nin uzun süreli hükümet olmasını engellemeye çalışmaktadırlar.

Bugün meclis aritmetiği, MC partilerinin CHP hükümetini mecliste düşürmesini imkânsız kılmaktadır. Bu yüzden MC partileri, bugünkü hükümete karşı şimdiki bir alternatif olarak, resmen sıkıyönetim ilanını veya bir askerî darbeyi görmektedirler. Hesaplarına göre, sıkıyönetimin resmen ilanı veya bir askerî darbe, her halükarda öncelikle CHP'nin tek başına hükümet etme imkânını ortadan kaldıracak; ve MC partileri taraftarlarının devlet kademeleri içinden tasfiyesi girişimlerini donduracaktır. İkincisi, resmen sıkıyönetim ilanı veya darbe, CHP'nin halk içindeki itibarını sarsacak; MC partilerini yine "demokrasi şampiyonu" yapacaktır.

İşte bu yüzden, MC partileri, bugünkü CHP hükümetine karşı çok yönlü ve yoğun bir yıpratma ve saldırı kampanyasına girişmişlerdir. AP ve MSP bu kampanyada esas olarak siyasi teşhir işini yüklenirken; MHP örgütlediği faşist komandolar aracılığı ile karşı-devrimci faşist terör eylemlerini yoğunlaştırmaktadır.

Faşist terör eylemlerinin iki amacı vardır: Birincisi, MHP'li faşist komandolar, öne çıkmış önder devrimcileri planlı bir şekilde katlederek halkın örgütlenmesini engellemeye çalışmaktadırlar. MHP'li faşistler bunun ötesinde, hedef gözetmeden, belediye otobüslerine, kahvelere vs. ateş açarak, bombalayarak, halkı sindirmeye çalışmaktadırlar.

Sivil faşist terörün diğer amacı, bugünkü hükümetin "anarşiyi" durduramadığını ispatlamak, resmi sıkıyönetime veya bir darbeye zemin hazırlamaktır. MHP'li faşist komandoların eylemleri, aynı zamanda "ülküci kadrolar" denilen azıllı faşistlere de moral verme, MHP'ni güçlendirme, hakim sınıfların MHP'ni, "komünist tehlikeyi engelleyecek tek güç" olarak tanıtmak amaçlarına da hizmet etmektedir. MHP bir yandan halk üzerinde faşist terörü yoğunlaştırırken diğer yandan da yetkili organ temsilcileri —özellikle de Hitler hayranı, kafatasçı-ırkçı faşist Türkeş'in ağzından— cinayetleri sözde kınamakta; kendilerinin bu cinayetlerle ilişkisi olmadığını söylemekte; barış çağrıları yapmaktadır. Bu metodlar fa-

şist Hitler'in propagandacısı Göbels'ten alınmış metodlardır.

CHP için MHP'li faşistlerin halk üzerinde yoğunlaştırdığı saldırıların çok yönlü yararı olmaktadır. Öncelikle CHP, MHP'li faşistlerin cinayetlerini bahane ederek, devrimci örgütlere karşı polisin, jandarmanın, ordunun giriştiği saldırıları meşru göstermekte; sivil faşist teröre paralel olarak, devletin halk ve devrimciler üzerindeki faşist terörünü yoğunlaştırmaktadır. Bugün devletin halk üzerinde "sivil sıkıyönetim" şeklinde kendini gösteren faşist terörü, halka demogojik bir biçimde, MHP'li faşistlerin saldırıları gösterilerek, faşizme karşı mücadele olarak yutturulmaya çalışılmaktadır. "Nerden gelirse gelsin teröre karşıyız" palavrası altında, devletin faşist güçleri devrimcilere ve halka azgıncıca saldırmaktadır. MHP'li faşistlerin saldırıları, CHP'nin "faşizme karşı olduğu" şeklindeki maskeyi bir süre daha taşıyabilmesine hizmet etmektedir. Faşizm olgusu, MHP'nin saldırıları sonucu MHP'li komandolarla özdeşleştirilmekte; CHP bu demogojisinde hâlâ belli ölçülerde başarılı olabilmektedir.

Pek çok oportünist grup, bugün "ülkede asayişin sağlanmasının temel mesele" olduğu aksi halde, sıkıyönetim ve darbe ihtimalinin olduğu tezlerini savunarak, halkı silahlı her eylemden uzak tutmaya çabalamakta; içinde bulunduğu dönemde, her silahlı eylemin, faşistlerle aynı paralele düşmek demek olduğunu söylemekte; CHP hükümetini tüm güçleri ile desteklemektedirler. MHP'li faşistlerin hükümete saldırıları, aynı zamanda dikkatleri bir dizi problemden de uzaklaştırmakta; bütün dikkatler "can güvenliği" meselesi üzerinde yoğunlaşmaktadır. CHP hükümeti bu arada, çok sayıda halk düşmanı kararı, fazla direniş görmeden uygulamaya koyma fırsatı bulmaktadır. CHP hükümeti, MHP'li faşistlerin saldırılarını bahane ederek, devlet aygıtını güçlendirmekte; polisi ve orduyu en modern silahlarla donatmaktadır.

Bugün, Türkiye'de mevcut duruma bakıldığında, CHP hükümetinin, Türkeş ve Demirel'in iddia ettikleri gibi "çok kısa süre içinde gitme" durumu yoktur. Tam tersine CHP hükümeti durumunu güçlendirmektedir. Önümüzdeki en muhtemel gelişme, CHP hükümetinin "sivil" sıkıyönetimi çok daha geliştirerek yaygınlaştırmasıdır. Resmi faşist terör önümüzdeki dönemde artacaktır. MHP'li komandoların faşist terör hareketleri ise, kısa dönemde kesilmeyecek, bu sivil faşist vurucu güç, devlet kuvvetlerinin yardımcısı olma, hal-

kâ ve devrimcilere karşı terör uygulama görevini yerine getirmeye devam edecektir. Sıkıyönetimin resmen ilan edilmesi, özellikle hassas bölgelerde bunun yapılması, önümüzdeki dönem için hakim sınıfların elinde bulundurdıkları bir tehdit aracıdır. Hakim sınıfların büyük bir bölümü, bugün alınan sivil sıkıyönetim tedbirlerinin yoğunlaştırılmasından ve resmen sıkıyönetim ilan edilmemesinden yanadır. Darbe ihtimali ise, ordu içinde her zaman cuntacılar olmasına; her zaman bu konuda somut hazırlıklar ve girişimler yapılmasına rağmen düşük bir ihtimaldir. Ordunun doğrudan yönetime el koyması, hakim sınıflar için en son baş vurulacak bir tedbirdir ve hakim sınıfların bugünkü derin bölünmüşlüğü durumunda böyle bir tedbirin bugün ne sonuç vereceği, hakim sınıflar için de belli olmayan bir durumdur.

Bütün bunlardan çıkan sonuç, CHP hükümetinin önümüzdeki dönemde de, faşizmin uygulayıcısı olarak karşımıza olacağıdır. Bu yüzden, dün olduğu gibi bugün de, CHP'nin faşist yüzünün teşhiri; CHP'nin halk içindeki etkisinin kırılması Marksist-Leninist Hareketin önündeki en önemli görevlerden biridir.

CHP HÜKÜMETİNE KARŞI TAVİR MÂRKİSİT-LENİNİSTLERLE HER TÜR DEN OPORTÜNİST VE REVİZYONİSTLERİ AYIRAN EN ÖNEMLİ KİSTÂSLARDAN BİRİDİR

CHP hükümeti kurulur kurulmaz, Marksist-Leninist Hareket bu hükümetin komprador patronların ve toprak ağalarının bir hükümeti olduğunu halka açıklamış; bu hükümetin kendinden önceki tüm hükümetler gibi faşizmi uygulayacağını tespit etmiş; CHP hükümetinin faşist bir hükümet olduğunu belirtmişti. Bu hükümetin icraatının ne olacağını, Marksist-Leninist Hareket hükümet kurulduktan hemen sonra halka açıklamıştı. Zaman Marksist-Leninist Hareketin tüm tespitlerini doğruladı.

Her türden revizyonist ve oportünistler ise, Marksist-Leninist Hareketin "CHP hükümeti faşisttir" tespitine karşı çıkmışlar; hepsi CHP'ni faşist görmeme konusunda birleşmişlerdi. Bunların bu tavırlarında, zaman Marksist-Leninist Hareketin tespitini doğruladığı halde, temelde bir değişiklik olmadı.

Bugün Rus sosyal emperyalizminin uşaklığını yapan, ama kendi aralarında da dalayan T'K'P, TSİP, TİP (bu parti içinde Batı Avrupadaki revizyonist partiler doğrultusunda siyaset izleyen güçlü bir kanat da vardır.), CHP karşısında görevlerini, CHP hükümetini "faşist saldırılara karşı savunmak" olarak tespit ediyorlar. DİSK içinde T'K'P nin borozanlığını yapan Kemal Türkler'in, DİSK'in Ören'de yaptığı son başkanlar toplantısında CHP'lilerden daha çok CHP'li kesilmesi, "içinde bulunduğumuz şartların göz önüne alınması gerektiğini, CHP'ni eleştirmenin yanlış olduğunu" söylemesi, bunların bugünkü düşüncelerini açıkça ortaya koymaktadır. Bu partiler CHP'ni "dostça" eleştirmektedirler.

Milli burjuvazinin bir kesiminin partisi olan SDP, CHP hükümetinin aldığı "faşizan tedbirleri" eleştirmekte, CHP karşısında milli burjuvazinin bakış açısından tutarlı bir tavır takınmaktadır. CHP'ni "MHP'ne ve MC'ye karşı tutarlı mücadele vermediği" noktasından eleştirmektedir.

Küçük burjuvazinin "sol" siyasetini savunan Devrimci Yol, Kurtuluş, Emegün Birliği, Devrimci Gençlik gibi dergiler CHP hükümetini esas olarak desteklemektedirler. Bunların bir kısmı CHP'ni "oligarşinin yedek lastiği" olarak nitelermekte, diğer yandan da faşizmi MC partileri ile sınırlandırmaktadırlar. Bunlar keskin 'sol' laflar altında, CHP karşısında, CHP hükümetini destekleme şeklinde sağ bir siyaset izlemektedirler.

Küçük burjuvazinin sağ kanadının siyasi temsilcileri durumunda bulunan Halkın Kurtuluşu, D. Halkın Birliği, Halkın Birliği, D. Halkın Yolu gibi dergiler, CHP hükümeti karşısındaki tavırları konusunda gelişmeler içinde yüzmektedirler.

Bunlardan H.B dergisi CHP'nin hakim sınıfların yani komprador burjuvazi ve toprak ağalarının partisi olduğunu ve fakat bunların faşist değil; "Avrupalı emperyalistlerin işbirlikçisi" olan "reformist" kesiminin temsilcisi olduğunu belirtmektedir. "Reformist CHP'nin" "faşizm ve sosyal faşizmle uzlaştığı"nı, esas darbenin "baş düşmanlar olan faşistler ve sosyal faşistlere" vurulması gerektiğini savunmaktadır. H.B dergisi Ecevit hükümetini faşist olarak görmemekte, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının "faşist" ve "reformist" olmak üzere çeşitli kanatları olduğu şeklinde safsatalar yaymaktadır.

Son dnemlerde bu siyaset de kendi içinde farklı görüşler savunan iki kesime bölünmüş durumdadır. Fakat, şimdi dergiyi çıkarmaya devam edenler de gerçekleri gözlerini kapatmakta; dürüst davranmamaktadırlar. Faşist CHP hükümetinin uygulamalarını halâ "reformist CHP hükümeti" safsatasıyla açıklıyamadıkları için eski görüşlerinden sessizce tor-nistan yaparak "gerici CHP" "CHP gericileri" gibi belirsiz ifadelere sarılmaktadırlar. Onlar bu şekilde davranarak ileride, şimdi dedikleri gibi "Marksist-Leninistler, CHP hükümeti kurulduğu zaman bunun kurtuluş olmadığını halkımıza açıklamıştı. Ve CHP gericilerinin niteliğini doğru tespit ederek, onun hakkında hayaller yayan her renkten oportünist ve revizyonistle kendi arasına kesin bir sınır çekmişti." (H.B sayı 41, sayfa 3- gibi sözleri kullanabilmek için meseleyi böyle muğlak bırakmaktadırlar. Bu oportünistler bu tür satekârlıklarla ancak kendilerini aldatmakta; "gerici CHP" diye "eleştirdikleri" CHP'nin hangi sınıfların temsilcisi olduğunu bile belirtmekten çekinmektedirler.

Halkın Kurtuluşu oportünistleri de "CHP hükümetinin reformist" olduğunu söylemekte; CHP hükümetini faşizmle uzlaştığı noktasyndan eleştirmektedirler. Bunlar faşist CHP hükümetine karşı mücadeleyi reformizme karşı mücadele olarak görüp, göstermektedirler.

Bu oportünistlerde karakterlerine uygun olarak davranmakta; ileride yeni bir "bütünlüklü çizgi" oluşturma ihtimaline karşı kapıyı açık tutmayı unutmamakta; "CHP hükümetinin programı emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarlarına hizmet ediyor" yollu başlıklar atmaktadırlar. Onlar bu tür ifadeleri ilerisi için bir emniyet sibobu olarak görmektedirler.

Bunlar "tırmanan faşizm" revizyonist teorisini terkedip, faşizmin bir devlet biçimi olduğunu; faşizmin yıkılmasının bir devrim meselesi olduğunu "kabul etmelerine" rağmen, bugün faşist diktatörlük şartlarında "anti-faşist" bir hükümetin işbaşında olduğu şeklinde safsata görüşleri yaymaktan çekinmemektedirler.

Bir kanadının karşı-devrimci Aydınlık saflarına geçmesinden sonra D. Halkın Yolu dergisi ise, H.B ve H.K arasında bir orta yol tutturmaktadır.

"Üç Dünya teorisini"nin savunulmasında ülkemizde şampiyonluğu kimseye kaptırmayan karşı-devrimci Aydınlık mo-

derm revizyonistleri, CHP karşısında, CHP'ni "Faşizme karşı yeterli ve tutarlı mücadele vermeme" "Rus sosyal emperyalizmi ile uzlaşma" noktalarında "eleştirmek"tedir. Aydın-
lık modern revizyonistleri, hükümetten "bağımsızlık bayrağı-
nı yükseklerle kaldırması"nı, "üçüncü ve ikinci dünya ile bir-
leşme siyaseti izleme"sini talep etmektedir. Aydınlik modern
revizyonistleri, bugünkü durumda hükümetin siyasetini esas
olarak desteklemekte, bazı taktik konularda "eleştirmek"te-
dirler.

Kürt milliyetçisi akımlar, Ecevit hükümetini, diğer reviz-
yonist ve oportünist akımlara göre, daha "olumsuz" olarak de-
ğerlendirmelerine rağmen, onlar da sadece milli mesele ko-
nusunda Ecevit hükümetinin, diğer hakim sınıf hükümetleri
ile özde aynı olduğu görüşünü savunmaktadırlar. Bunun dı-
şındaki konular onları ya ilgilendirmemekte, ya da milli me-
sele dışındaki meselelerde Ecevit hükümetini, MC'ye göre
daha iyi görmekte, onunla özde birliğini görmemektedirler.

TEK KURTULUŞ YOLU DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR!

Çeşitli milliyetlerden halkımız...

Ecevit hükümeti, yukarıda anlatmaya, örnekleri ile or-
taya koymaya çalıştığımız gibi, komprador patronların ve
toprak ağalarının bir hükümetidir.

Bu hükümet, bugün devletin resmi güçlerine dayanarak
faşizmi uygulayan, faşist bir hükümettir.

MC partilerinin, özellikle de MHP'li komandoların bu hü-
kümeti hedef alan eylemleri, bu hükümetin "demokrat" olma-
sından gelmemektedir. Bu saldırılar, çeşitli emperyalist güç-
lere uşaklık eden farklı faşist kesimlerin kendi aralarındaki
iktidar dalaşmasının bir ifadesidir.

Ülkemizde, bugün gerek sivil faşist sürüler, gerekse res-
mi faşist kolluk kuvvetleri halka ve devrimcilere azgınca
saldırmaktadır.

Darbe tehditleri, sıkıyönetim tehditleri ve faşist cinayet-
lerle, halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelemiz engellen-
meye çalışılmaktadır.

Çeşitli oportünist ve revizyonist klikler, halkımızı faşist
kliklerden birine karşı mücadelede, bir diğerinin peşine takma-
ya çabalamaktadır.

İşçiler, Köylüler, emekçiler..

Ülkemizde faşizmin yıkılması, bir hükümet değişikliği meselesi değildir. Faşizm ülkemizde, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidar şeklidir. Ülkemizde emperyalizme uşaklık eden bu sınıfların hakimiyeti sürdükçe, faşizm —şu veya bu şekilde— varlığını sürdürecektir. İşte bu yüzden ülkemizde faşizmin yıkılması, devrim; Demokratik Halk Devrimi meselesidir.

Ancak, işçi sınıfının Marksist-Leninist partisinin öncülüğünde, işçi-köylü temel ittifakına dayanılarak yürütülen, halk savaşı yolu ile zafere ulaşacak olan Demokratik Halk Devrimi, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist iktidarını yerle bir edebilir ve edecektir.

Halkı tek kurtaracak olan güç işçi sınıfının Marksist-Leninist partisi önderliğindeki örgütlü, silahlı gücüdür.

Türkiye’de, emperyalizmi, komprador kapitalizmini ve feodalizmi yıkmamanın, bağımsız ve halk demokrasisinin hüküm sürdüğü bir Türkiye kurmanın tek yolu Demokratik Halk Devrimidir.

Demokratik Halk Devrimini zafere götürecektir yol halk savaşı yoludur.

Bizleri, hakim sınıfların iktidar dalaşmasında, hakim sınıfların şu veya bu kanadının peşine takmak isteyenlere aldanmayalım!

Kendi gücümüze güvenelim! Örgütlenelim! Mücadele edelim!

Sivil ve resmi faşist sürülerin, faşist saldırılarına karşı kendimizi korumak en doğal hakkımızdır. Faşist saldırılara karşı örgütlü bir şekilde direnelim! Bizi bizden başka kurtaracak hiç bir güç yoktur!

Demokratik Halk Devrimi halkın kendi öz yönetimini kuracak; halka gerçek demokrasiyi, halk demokrasisini Demokratik Halk Devrimi sağlayacaktır!

**KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL
EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!
KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DÜZENİ!
KAHROLSUN REVİZYONİZM VE HER
TÜRDEN OPORTÜNİZM!
KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL FAŞİZM!
KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA PARTİLERİ!
YAŞASIN DEMOKRATİK HALK
DEVİRİMİ MÜCADELEMİZ!**

BELGESEL YAYINLAR No: 3

İKİ LİDER İKİ ÖRNEK!

**İbrahim Kaypakkaya ve Doğu Perinçek'in
Polis İfadeleri**

BELGESEL YAYINLAR No: 4

**HALK DÜŞMANLARININ GERÇEK YÜZÜNÜ
İYİ TANIMALIM!**

**Halil Berktaş'ın Doğu Perinçek'e Mektubu
ve Polis İfadesi**

LE - YA YAYINEVİ

YAKINDA ÇIKIYOR

GENEL DAĞITIM: ÜLKE DAĞITIM

Cağaloğlu Meydanı, Beyhan 29/31, Kat: 4/303, İST.

PARTİZAN
ÖZEL SAYI: 4 ÇIKTI!

Fiatı: 5 TL.

ENTERNASYONAL MARKSİST-LENİNİST HAREKETİN
BELGELERİ DİZİSİ: 1

PROLETER DÜNYA DEVRİMİ
İÇİN
MARKSİZM - LENİNİZMİN İLKELERİNİ
SAVUNALIMI

(Teng Hsiao - Ping'in «3 Dünya» Şemasının Eleştirisi)

- ★ **Avusturya Marksist - Leninist Partisi (AMLKP)**
- ★ **Akıma Karşı**
- ★ **Batı Berlin'li Komünist**

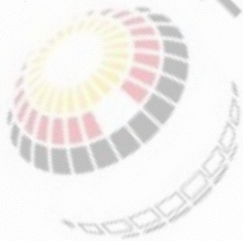
Yazı Kurullarının Ortak Açıklaması

PARTİZAN YAYINLARI: 2

YAKINDA ÇIKIYOR

GENEL DAĞITIM: ÜLKE DAĞITIM

Cağaloğlu Meydanı, Beyhan 29/31, Kat: 4/303, İST.

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÙLTÜR
VAKFI

HL: 27.
Snr 150
M - 5510
Cant - 2075

Pançuk - 5680
~~24~~ bir - 23000
74569.1.35 ca.
710000
3000

23
18

«Ecevit hükümeti kurulalı dokuz aya yakın bir süre geçti. Ecevit hükümetinden pek çoğumuz bir sürü şey umuyordu. Pek çoğumuz, Ecevit hükümetini eli kanlı faşist MC hükümetinden nitelik olarak ayrı «halkçı», «anti-faşist» vs. görüyordu. Bir bölümümüz, Ecevit hükümetinin diğerlerinden pek büyük bir farkı olmadığını görüyor, ama «yine de bir deneyelim» diyor.

«Marksist-Leninist Hareket işbaşına geçen yeni CHP hükümeti karşısında başından beri doğru ve ilkel bir tavır takındı. Ecevit hükümetinin «anti-empyralist»liğinin ve anti-faşist»liğinin büyük bir sahtekarlık olduğunu belirtti. Ecevit hükümeti, komprador patronların ve toprak ağalarının Batı Avrupa'daki empyralist devletlerin ve esas olarak Batı Alman empyralizminin uşağı olan kesiminin siyasi temsilcisidir, dedi. Ecevit hükümetinin «faşizme karşı mücadele» adına ve bir takım demogojik yaftalar altında faşizmi bizzat kendisinin uygulayacağını ortaya koydu. Ecevit hükümetinin MC partilerinin den öde değil şekilde farklılığı olduğunu: CHP hükümetinin de «solculuk», «halkçılık», «devrimcilik» maskesi ile faşizmi uygulayacağını ortaya koydu.

«Her türden revizyonist ve oportünistler ise, Marksist-Leninist Hareketin «CHP hükümeti faşisttir» tespitine karşı çıkmışlar; hepsi CHP'ni faşist görmeme konusunda birleşmişlerdi. Bunların bu tavırlarında, zaman Marksist-Leninist Hareketin tespitini doğruladığı halde, temelde bir değişiklik olmadı.

«Türkiye'de, empyralizmi, komprador kapitalizmini ve feodalizmi yıkmak, bağımsız ve halk demokrasisinin hüküm sürdüğü bir Türkiye kurmanın tek yolu Demokratik Halk Devrimidir.

Demokratik Halk Devrimini zafere götürecektir yol halk savaşı yoludur.

Bizleri, hakim sınıfların iktidar dalaşmasında, hakim sınıfların şu veya bu kanadının peşine takmak isteyenlere aldanmayalım!

Kendi gücümüze güvenelim! Örgütlenelim! Mücadele edelim!